

kému podle tohoto zákona uložených, dlužno hledati jen v předpisech tohoto zákona. Než ani v zákoně tomto ani ve vl. nař. č. 612/1920 Sb. jej provádějícím nelze nalézti opory pro výklad, že jsou to úřady živnostenské, kterým přísluší vykonávati dohled nad tím, zdali všeužitečný podnik plní povinnosti, jež mu byly uloženy podle § 5 odst. 2 tohoto zákona, k nimž náleží i povinnost, která jej postihuje na základě § 2 bod 8 vl. nař. č. 612/1920 Sb.

Z ustanovení zákona č. 438/1919 Sb. přichází v té příčině v úvahu předpis § 27 odst. 4, podle něhož je min. veř. prací povoláno naříditi všeužitečnému podniku elektrickému, aby zjednal nápravu, jsou-li nesprávně vedeným provozem podniku vážně ohroženy zájmy veřejné. Podle daného stavu práva je to tedy jedině min. veřejných prací, které je povoláno posouditi, zdali nešetření povinností, podniku podle § 5 zákona č. 438/1919 Sb. a podle § 2 vl. nař. č. 612/1920 Sb. uložených, vyžaduje jeho zakročení podle § 27 odst. 4 cit. zákona, a jen jemu tedy také přísluší zabývati se případnými stížnostmi, jimiž se st-l domáhá ochrany proti tomu, že elektrický podnik porušuje povinnosti jemu podle citovaného nařízení uložené. Při tom bude ovšem po případě třeba vypořádati se i s otázkou, zda ten, kdo k min. stížnost podává, má právní nárok na žádanou úřední ochranu, či jde-li jen o ryzí stížnost dozorcí.

Ježto tedy úřadu okr. a zem. ve funkci úřadu živnostenského, ale ani u výkonu jiné kompetence nepříslušelo v daném případě rozhodovati, bylo rozhodnutí žal. úřadu zrušiti podle § 6 zák. o ss.

Č. 12.336.

Pojišťovací právo: * Následky § 20 odst. 2 zákona č. 221/24 Sb. ve znění zákona č. 184/1928 Sb. nestíhají zaměstnavatele, který včas podal přihlášku svého zaměstnance, nepoužil však při tom tištěných formulářů, uvedených v § 18 odst. 4 cit. zákona.

(Nález z 18. března 1936 č. 11.704/36.)

V ě c: Okresní nem. pojišťovna v Nitře proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 1. června 1933 o náhradě léčebného nákladu.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Výměrem z 2. září 1931 okr. nem. pojišťovna v Nitře uložila podle § 20 zákona č. 221/1924 Sb. a č. 184/1928 Sb. Samuelu P., aby nahradil nemocenský náklad 9415 Kč 40 h za Jana D., který vstoupil do zaměstnání 28. června 1930, onemocněl 10. července 1930, avšak byl přihlášen teprve 15. července 1930.

Výměrem z 21. ledna 1933 okr. úřad v Nitře zrušil uvedený platební výměr pojišťovny a to v podstatě proto, že zaměstnavatel přihlásil Jana

D. včas hromadnou přihláškou dne 4. července 1930, která obsahovala údaje individuálního přihlášení, a tedy vyhovovala § 18 zákona.

Nař. rozhodnutím žal. úřad odvolání pojišťovny zamítl. K námitce pojišťovny, že nebyly dodrženy náležitosti § 18/4 novel. zákona č. 221/1924 Sb., ježto k přihlášení Jana D. nebylo použito předepsaného přihláškového formuláře, poznamenal žal. úřad, že na takové případy náhradní povinnost § 20/2 nerozšířil ani původní zákon č. 221/1924 Sb. Tu platí novelisovaný § 20/2 zákona č. 184/1928 Sb. Tato novela obmezila náhradní povinnost v případech učiněných nenáležitým způsobem (§ 18/1 lit. a) jen na přihlášky obsahující nižší mzdu.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost nepopírá zjištění žal. úřadu, že sumární výkaz podaný na poštu 4. července 1930 obsahoval data uvedená v § 18 odst. 1 lit. a) zákona o soc. pojištění.

Stížnost dovozuje, že předpoklad náhradní povinnosti podle § 20 odst. 2 zák. č. 184/1928 Sb. je přes to splněn, poněvadž Jan D., jenž vstoupil do zaměstnání 28. června 1930 a onemocněl 10. července 1930, byl platně, t. j. na předepsaném tištěném formuláři (§ 18/4), přihlášen teprve 15. července 1930, tedy po uplynutí šestidenní lhůty a teprve, když nastal pojistný případ. Přihláška ze 4. července 1930 byla prý neplatná, poněvadž se nestala na předepsaném tištěném formuláři. Samuel P. prý sám uznal, že platnou jest jediné přihláška z 15. července 1930, a to tím, že v ní neučinil žádné ohrazení. Tento názor stížnosti je právně mylný.

Předpis § 18/4 zákona č. 184/1928 Sb. ovšem stanoví, že přihlášky a odhlášky se musejí dít na tištěných formulářích, které vydá Ústřední sociální pojišťovna. Avšak ze zákona nelze vyvoditi, že by tato forma byla podmínkou platnosti přihlášek a odhlášek. Kdyby byl zákon chtěl stanovit, že přihlášky a odhlášky, které nebyly podány na předepsaném tištěném formuláři, jsou neplatné, byl by to výslovně prohlásil. To však neučinil, neboť předpisem § 18/4 zamýšlel pouze sjednotit formuláře a tím zjednodušit správu (tisk 1777 str. 47). Neprávem tedy má pojišťovna za to, že přihláška ze 4. července 1930, poněvadž nebyla podána na předepsaném formuláři, byla neplatná a že sluší případ posuzovati tak, jako by nebyla podána vůbec žádná přihláška ve smyslu předpisu § 20 odst. 2 zákona č. 184/1928 Sb. Právě z tohoto nově upraveného předpisu vyplývá, že zákonodárce nechtěl, aby nezachování jakékoli náležitosti přihlášky bylo stíháno náhradní povinností podle § 20/2 zákona. Předpis § 20/2, který v původním svém znění podle zákona č. 221/1924 Sb. stanovil náhradní povinnost také pro ten případ, že pojištěnec byl přihlášen způsobem nenáležitým (§ 18 odst. 1 lit. a), byl právě změněn zákonem č. 184/1928 Sb. a obmezen jen na ten případ, kdy zaměstnavatel přihlásil nižší mzdu nebo neoznámil její zvýšení. Nezachování předpisu § 18:4 zákona však zde uvedeno není.

Z toho, že Samuel P. v nové přihlášce z 15. července 1930 neučinil žádnou výhradu, nelze usuzovati, že uznal jen tuto přihlášku za platnou. Předpis § 17/3 zákona se vztahuje jen na popření pojistné povinnosti a nelze jej rozšiřovati na případy jiné.